

[Hjortlund Christensen]

kendskab til, hvad arbejdsfrie indtægter ved privat jordbesiddelse betyder i forbindelse med den økonomiske krise. Men det var måske blot for at komme i julestemning.

I øvrigt er der som bekendt også fra både landbrug og industri givet udtryk for, at det er nødvendigt med indgreb over for disse problemer. Jeg vil gerne i øvrigt sige om den situation, vi står i nu, at der er skrevet et lille stykke historie ved etableringen af den nye SV-regering, og jeg vil ikke på forhånd dømme den, men vente og dømme den efter dens gerninger. Men når det er sagt, må det med beklagelse konstateres, at de midler, der tages i anvendelse, er de helt traditionelle: at drive økonomisk politik over arbejdsløsheden og valutapolitik, som behager EF.

Loven om ændring af merværdiafgiften giver efter professor Rold Andersens vurdering 25.000 arbejdsløse. Man kan vurdere, om det koster en milliard kr. eller et beløb deromkring. Momsprovenuet er beregnet til 3,2 mia kr. i indtægt for staten, men forøgelsen af statens udgifter i forbindelse med statens forbrug udgør 0,3 mia kr. Amter og kommuner vil sikkert få en tilsvarende udgift på 0,3 mia kr., og resultatet må givetvis blive højere skatter til stat, amt og kommune. Hertil kommer så de sociale kompensationer, som vil blive nødvendige for at få dette forslag gennemført, og i øvrigt alle de skjulte omkostninger, som påføres administration og erhvervsliv. Hvis man er meget pessimistisk med hensyn til disse regnestykker, vil jeg da bede skatte- og afgiftsministeren om at kigge på, om ikke det bliver en såkaldt nulløsning, når alle omkostningsfaser bliver taget med.

Jeg vil ikke trække denne diskussion i langdrag, men efter disse mine få bemærkninger må det stå klart, at retsforbundet ikke kan medvirke til gennemførelse af disse lovforslag.

Waldorff (VS):

Man kunne selvfølgelig vælge at tale om de sociale virkninger af en momsforhøjelse. Det er gjort masser af gange. Det vil jeg ikke gøre denne gang. Derimod vil jeg sige noget om omstændighederne ved sådan en økonomisk stramning, som vi her får serveret med momsforhøjelsen.

Den første af de begrundelser, man anfører for momsforhøjelsen, er, at nu er det

nødvendigt – det blev også sagt af den socialdemokratiske ordfører her – at foretage en sådan stramning af hensyn til betalingsbalancen. Vi har sagt det mange gange, men det er nok nødvendigt at sige det igen: hvis man for et øjeblik skulle stille sig i de socialdemokratiske sko og tage betalingsbalancespørgsmålet alvorligt, på samme måde som de gør det, så er der ingen argumenter for at vælge præcis den politik, som socialdemokratiet med fantastisk sikkerhed vælger hver gang. Vi har argumenteret masser af gange for, at man på en række meget præcise områder, hvor det ville betyde konkrete forbedringer for arbejderklassen, ville kunne foretage nogle ting, som samtidig ville betyde en forbedring af betalingsbalancen. Vi har aldrig accepteret den socialdemokratiske argumentation omkring betalingsbalancens absolutte styrende virkning i forhold til økonomien, men hvis man gør det, så er det faktisk muligt ud fra et socialdemokratisk synspunkt – eller i hvert fald ud fra de synspunkter, som menige socialdemokrater har, som de tusindvis af arbejdere, som stemmer socialdemokratisk og er loyale over for socialdemokratiet, har – at fastholde nogle af de krav, som disse mennesker forbinder med det store arbejderparti, socialdemokratiet.

Det er selvfølgelig ikke nogen tilfældighed, at socialdemokratiet alligevel hver gang vælger at afvise disse reformkrav og i stedet fører en borgerlig økonomisk politik. Vores konklusion på det er, at socialdemokratiets politik er, som den har været hidtil, at forsøge at løse den aktuelle krise på bekostning af arbejderbefolkningen. Det gør man ikke på grund af nogle nationaløkonomiske naturlove, som alle må bøje sig for, for disse nationaløkonomiske naturlove eksisterer ikke. Det gør man, fordi socialdemokratiet ikke kan og ikke vil føre en politik, som angriber de kapitalistiske styrkepositioner. Derfor laver man gang på gang forlig med de borgerlige, og derfor sigter man ganske vist vildt i blinde, når man fører økonomisk politik, men rammer altid dødeligt præcist, nemlig på den befolkningsgruppe, som i forvejen har det værst.

De ting kan man selvfølgelig ikke sige, man er nødt til at sige noget helt andet, og derfor dynger man også flere økonomiske argumenter op. Man taler om en nødvendig indskrænkning i en forbrugsstigning. Påstan-